వంచిత

నీరసంగా కళ్ళు తెరిచింది యామిని.

రూఫ్‌కి వేలాడుతూ - మెల్లగానూ కాక మరీ వేగంగానూ కాక మధ్యస్త వేగంతో నిశ్శబ్దంగా తిరుగుతూంది సీలింగ్ ఫ్యాన్. గది గోడలకి ఒక్క చిత్రమయినా లేదు. తెల్లగా - బోసిగా ఉన్నాయి.

మెల్లగా కళ్ళు పక్కకి తిప్పింది.

మంచం పక్కనే డ్రాయర్.

దాని మీద - ఫ్లాస్క్.

ఆమె కనుమానం వొచ్చిం దొక్కసారి.

తనెక్కడుంది? ఇది తమ యిల్లు కాదు. ఇది తన గది కాదు. మరి? ఇక్కడికెలా వచ్చింది?

ఆమె - కళ్ళు మూసుకుని జ్ఞాపకం తెచ్చుకుందుకు ప్రయత్నించింది. ఆలోచించడం కూడా శ్రమే కలిగిస్తున్నట్లు ఆమె కంటి నరాలు పీకులు పెట్టసాగాయి. సన్నగా తల నొప్పి ప్రారంభమయింది. అయినా ఆమె గతాన్ని జ్ఞాపకం చేసుకోడం మానలేదు.

ఆ సాయంత్రం....

పొత్తి కడుపులో నొప్పులు. మొదట ఎక్కువ బాధగా కాకుండా తేలిపోతూ....క్రమక్రమంగా అవి ఎక్కువ కాసాగాయి. భరించలేక - విలవిలలాడిపోయింది. ఎలాగో ఫోను దగ్గరకి నడచింది. అతికష్టం మీద నంబరు డయల్ చేసి "ప్రభా! నాకేమిటో ఐపోతూంది. చాలా భయం వేస్తూంది.

ఉగాది కథల పోటీలో
రెండవ బహుమతి
రూ. 300 పొందిన
కథ

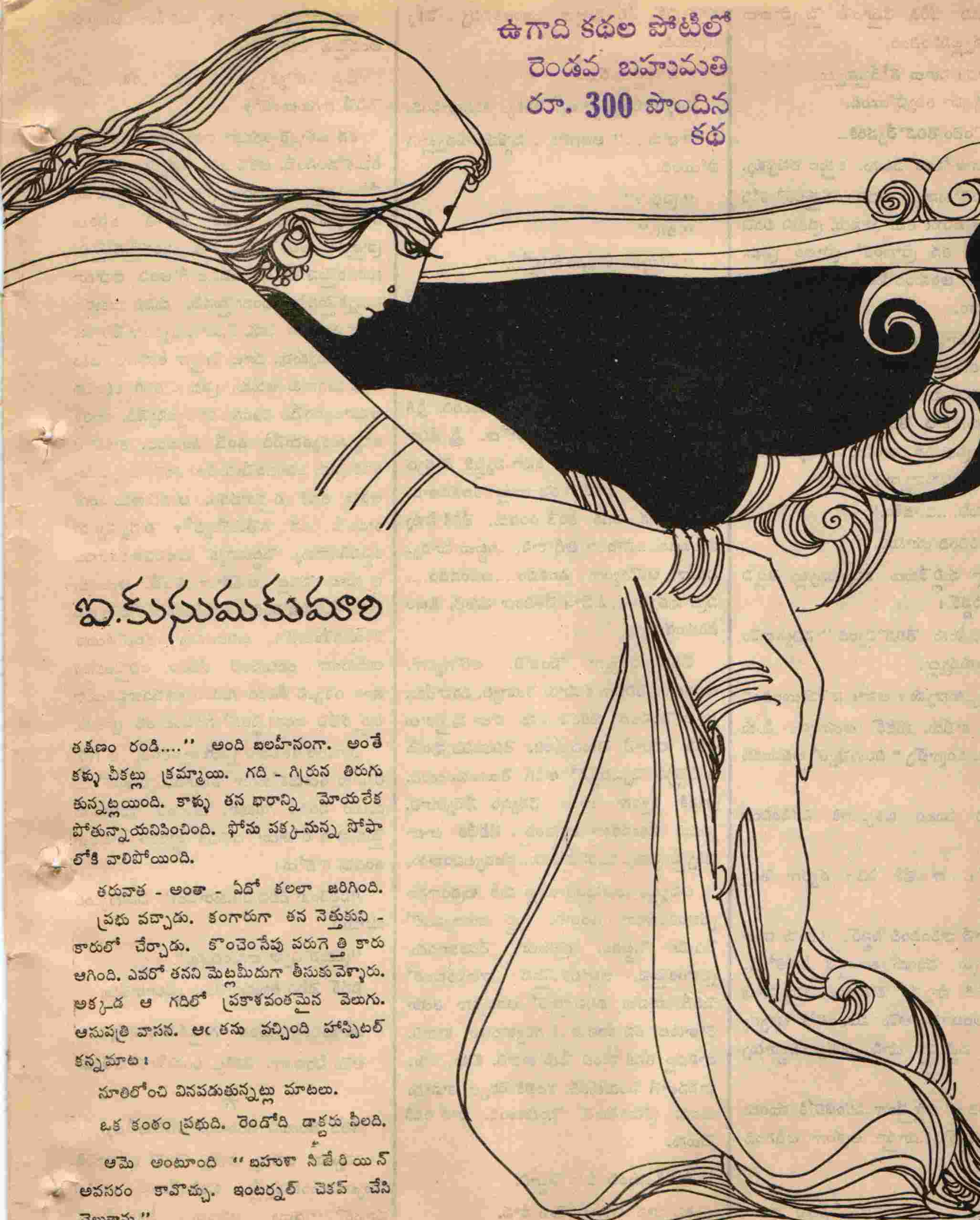

ఐ. కుసుమకుమారి

తక్షణం రండి....'' అంది బలహీనంగా. అంతే కళ్ళు చీకట్లు క్రమ్మాయి. గది - గిర్రున తిరుగుతున్నట్లయింది. కాళ్ళు తన భారాన్ని మోయలేక పోతున్నాయనిపించింది. ఫోను పక్కనున్న సోఫా లోకి వాలిపోయింది.

తరువాత - అంతా - ఏదో కలలా జరిగింది.

ప్రభు వచ్చాడు. కంగారుగా తన నెత్తుకుని - కారులో చేర్చాడు. కొంచెంసేపు పరుగెత్తి కారు ఆగింది. ఎవరో తనని మెట్లమీదుగా తీసుకువెళ్ళారు. అక్కడ ఆ గదిలో ప్రకాశవంతమైన వెలుగు. ఆసుపత్రి వాసన. అంటే తను వచ్చింది హాస్పిటల్ కన్నమాట!

నూతిలోంచి వినపడుతున్నట్లు మాటలు.

ఒక కంఠం ప్రభుది. రెండోది డాక్టరు నీలది.

ఆమె అంటూంది ''బహుశా సిజేరియన్ అవసరం కావొచ్చు. ఇంటర్నల్ చెకప్ చేసి చెబుతాను.''

ఆమె తనని పరీక్ష చేస్తూంటే పై ప్రాణాలు పైనే పోతున్నట్లనిపించింది.

ఎంత బాధ! నరాలు తోడేస్తున్నట్లు.

తనకి స్పృహ తప్పిపోయింది.

మళ్ళీ కొంచెం తెలివొచ్చేసరికి–

కళ్ళు చూడలేనంత వెలుగు. కత్తుల చప్పుళ్ళు.

ఏం చేయబోతున్నారు తనని? కత్తులతో కోసి చంపేస్తారా? ఉహూఁ తను చావదు. ప్రభుని విడచి తను వెళ్ళదు. తన ప్రాణంలో ప్రాణం ప్రభు. తను లేకపోతే అతనుండలేడు. తామిద్దరూ ఒకరి కొకరు ప్రాణం.

వెన్నులో సూదిపోటు. అబ్బ! తనకేమౌతూంది? కళ్ళు వాటంతట అవే మూతలు పడిపోతున్నాయి. అయ్యో! తనని వాడి కత్తులతో చీరేస్తున్నారు. చీల్చేస్తున్నారు. బాధ తెలిసీ తెలియకుండా తనకే మౌతూంది? ప్రభు ఏడీ? అతనుండే వీళ్ళు తననిలా చీరుతూంటే ఊరుకున్నాడా? ప్రభూ!

"యామినీ....మాడమ్."

కళ్ళు తెరిచింది యామిని.

నిలువెల్లా మల్లిరేకులు కప్పుకున్నట్లు తెల్లని స్కర్ట్‌లో సిస్టర్!

"యస్. మీకు తెలివొచ్చింది" నవ్విందామె ధైర్యం చెబుతున్నట్లు.

"నేనెక్కడున్నాను? అహఁ నాకేమయింది?"

"ఏమీ కాలేదు. మదర్ అయ్యారు. మీకు బేబీ పుట్టింది. కంగ్రాట్స్" చిరునవ్వుతో అభినందన లందించింది.

యామిని ముఖం ఒక్కసారి వికసించింది పద్మంలా.

"సిస్టర్!....నా బేబీ ఏది? త్వరగా తెచ్చి చూపవూ?"

నవ్వుతూనే వారించింది సిస్టర్. "మీరు చాలా వీక్‌గా ఉన్నారు. ముందు ఇంజక్షన్ తీసుకోండి. ఈలోగా బేబీకి స్నానం ఔతుంది. తెచ్చి చూపు తాను." అంటూనే ఆమె ముఖంలోకి ఆశ్చర్య పోతున్నట్లు పట్టి పట్టి చూసి - ఒక్క నిట్టూర్పు వదిలింది.

"ఏమైంది?" నిర్లిప్తంగా-సిరంజిలోకి మందు ఎక్కిస్తున్న సిస్టర్‌ని చూస్తూ ఆత్రంగా అడిగింది యామిని.

"ఏమీలేదు." అంటూ వొచ్చి-నీడిల్‌తో భుజం దగ్గర ప్రిక్ చేసి మెల్లగా యింజక్షనిచ్చి - వెళ్ళ బోయింది.

"సి....స్ట....ర్...."

వెళ్ళిపోతున్నదల్లా ఆగి-వెనక్కి తిరిగిచూసింది.

"వారు...." అడగలేక - సిగ్గుపడుతున్నట్లాగి పోయింది.

"ప్రభు?"

"ఊఁ"

"వొస్తారు. కొంచెంసేపట్లో...."

యామిని కిప్పుడు నీరసమనేదే లేదు. ఆమె హృదయం ఆనందంతో గంతులు వేస్తూంది. ఆమె సంతోషం పట్టలేకపోతూంది. గర్వం ఆమెలో పొంగిపొరలుతూంది. తను అమ్మ అయింది!.... తనకి నలుగురులోనూ ప్రత్యేకత ఉంటుంది. స్త్రీకి అమ్మ అనిపించుకుంటే అదో హోదా. స్త్రీ జీవితా నికి మాతృత్వమే సార్థకత. తనూ-సృష్టికి తోడ్పడ గలిగింది. చిన్న పాపతో తన యిల్లు కలకలలాడు తుంది. ఇక తనకి తీరికే ఉండదు. బేబీకి నీళ్ళు పోయడం....పౌడరూ అదీ రాసి....బట్టలు మార్చి-నీటుగా ఆరోగ్యంగా ఉంచడం....ఆడించడం.... నిద్ర పుచ్చడం....ఓహ్! చేతినిండా పనులే. క్షణం తీరికుండదు.

బేబీని చక్కగా పెంచాలి. ఆరోగ్యంగా. అందంగా, తెలివిగా తయారు చెయ్యాలి. ఫరవాలేదు. పిల్లల పెంపకం గురించి తను చాలా పుస్తకాలు చదివి చాలానే తెలుసుకుంది. తెలియనివి వుంటే ఏ ఛిల్డ్రన్ స్పెషలిస్టనో అడిగి తెలుసుకుంటుంది. పాపకి త్వరగా టాటా చెప్పడం నేర్పెయాలి. ప్రభుని గేటువరకూ సాగనంపి - బేబీచేత టాటా చెప్పిస్తే ప్రభు - మురిసిపోతాడు. ముచ్చటపడతాడు.

అన్నట్లు, యికనుంచి యిల్లు మరీ శుభ్రంగానూ ప్రశాంతంగానూ ఉంచాలి. పెద్ద వాల్యూములో రేడియో పెట్టడం, ధ్వనులూ చేయకూడదు. ప్రశాంతమైన, ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణంలో పెరిగే పాపలు భవిష్యత్తులో ఆదర్శంగా తయా రౌతారుట. తన పాప-తనకి గర్వకారణం కావాలి. పాపవల్ల తనకి మంచి పేరు రావాలి. ఔను. తను-పాపనలాగే పెంచుతుంది. కంటికి రెప్పలా కాపాడు తుంది. క్రమశిక్షణతో పెంచుతుంది. పాప తనకి వెలుగు.

పాపకి–మంచి పేరు పెట్టాలి.

తన పాప అపురూపమైన పాప.

అపురూపమైన పాపకు అతికేలా అత్యంత అందమైన పేరు పెట్టాలి.

దీప్తి....జ్యోత్స్న....కౌముది.....శశి.....ఏం పెడితే బాగుంటుందో?

తన ఒక్కతె తరమూ కాదు. ప్రభు సహాయం తీసుకోవలసిందే. అతనయితే - నిశ్చయంగా మంచి పేరు నిర్ణయించగలడు. ప్రభు సౌందర్యపిపాసి. రసహృదయుడు. తీరుబడి దొరికితే కవితలు వ్రాస్తాడు. లలితమైన భావాలు. సరళమైన శైలి. సుందరమైన పదాలు. మనిషిలాగే అతని భావాలూ సున్నితమైనవీ, సుందరమైనవీ. మనిషి సుకుమా రంగా ఉంటాడు. ఏపని చేసినా సున్నితంగా చేస్తాడు. మనసు మృదువు. మాట మెత్తనా తీయనా. అటు వంటి మగవారు అరుదు. ప్రభు - తనకి లభించిన అమూల్యవరమే. నిజంగా–పూర్వజన్మనేదీ, పూర్వ జన్మ సుకృతమనేదీ ఉండే ఉంటుంది. కాకపోతే తనకి ప్రభు లభించడమేమిటి? ఎంత అదృష్టమో అతను తనకి భర్తకావడం. ఆ కరుణామయుడు కాదంటే తన గతేమయ్యేదో? చిన్నప్పుడు కష్టపడినవాళ్ళు పెద్దయ్యాక సుఖపడతారంటారు. ఆ మాట-తనపట్ల అక్షరాలా నిజమే అయింది. లేకపోతే-చీకటి నిండిన తన జీవితంలో వెన్నెలలు విరియడమేమిటి? అసలు-తను కలలోనయినా అనుకుందా యిటువంటి జీవితం లభిస్తుందని? ఇంత చక్కని జీవితం గురించి ఆశపడడానికయినా అర్హతలేని అథమ స్థితిలో గడిచింది తన బ్రతుకు.

యామిని శతవిధాల ప్రయత్నించింది. ఆ గడ్డు రోజులు తలుచుకోకుండా ఉండాలని. సుఖంలో– దుఃఖం నిండిన గతమూ; దుఃఖంలో సుఖమయ మైన పాత రోజులూ మనిషికి జ్ఞాపకం రాకుండా ఉండవు కాబోలు!

"సిస్టరింకా బేబీని తీసుకురాదేం?" విసుక్కుంది యామిని.

"ప్రభువొచ్చినా బాగుండును."

సిస్టర్ బేబీని తీసుకురాలేదు, ప్రభూరాలేదు.

యామినికి గతమంతా గుర్తుకి రాక తప్పలేదు.

ఆమె నీరసంగా, వెనక్కి దిండుమీదకి వాలింది.

*

తెలిసీ తెలియని వయసది. ఏడెనిమిదేళ్ళు.

ఎప్పుడూ అమ్మా నాన్నా దేనికో ఒక దానికి దెబ్బలాడుకుంటున్నట్లే కనిపించేవారు. వాళ్ళ మాటల్లో "డబ్బు.... అప్పులు .... పీకల మీదకి

వచ్చాయి వ్యవహారాలు....'' ఇటువంటివే విని పించేవి. నాన్న కళ్ళెప్పుడూ ఎర్రగా ఉండేవి. అమ్మ ఎప్పుడూ దిగులుపడుతున్నట్లే కనిపించేది.

ఆవేళ....సాయంత్రం.

ఇంటాయన వచ్చాడు. ''ఆరునెలల పైన అద్దె బాకీ. నీ కోసం కట్టించాననుకున్నావా? ఉల్పాగా ఉండడానికి ఇదేమీ ధర్మసత్రంకాదు. అద్దె ఇచ్చావో సరే, లేదంటే తెల్లారేసరికి నీ చెంబూ తప్పేలా వీధిలోకి విసిరేసి నిన్నూ నీ కుటుంబాన్నీ రోడ్డు మీదకి గెంటేస్తాను.''

''కొంచెం వ్యవధి...'' ప్రాధేయపడ్డాడు నాన్న.

''సిగ్గులేదూ? ఆరునెలల నుంచీ ఇలాగే జరుపులు పెట్టుకుంటూ వస్తున్నావ్; వ్యవధిలేదు ఏమీ లేదు. తెల్లారేలోగా అద్దె ఇచ్చినాసరే, ఇల్లు వదిలి పోయినాసరే.'' తెగేసినట్లు చెప్పి వెళ్ళాడు.

ఇంటాయన ఇలా వెళ్ళాడో లేదో బోలెడంత మంది వచ్చి యింటి మీద పడ్డారు.

''పాలబాకీ....''

''వెచ్చాలకొట్టు కాతా....''

''బట్టలకొట్టు పద్దు....''

''సిగరెట్ల అరువు....''

కట్టకట్టుకు వచ్చినట్లు వచ్చి పడ్డారు. పెద్దగా నోళ్ళు పెట్టి అరిచారు.

నాన్న వారికేమీ జవాబు చెప్పలేదు.

మాటలు రాని వాడిలా నిలబడిపోయాడు తల వంచుకుని.

''తేరగా తిని పోదామనుకున్నావా, ఎవడిబాబు సొమ్మనుకున్నావ్?''

ఒక్కొక్కరూ లోపలికి వచ్చేశారు. ఎవరిచేతి కందిన సామాను వారు పట్టుకుపోయారు. ఇంట్లో-సామాను మాత్రం ఏముందని?

తను వరండాలో ఓ మూల నక్కి జరుగుతున్నదంతా చూస్తూంది. తనకి చాలా భయం వేస్తూంది. ఏడుపు వస్తూంది. వాళ్ళందరూ దొంగల్లా వచ్చి తమ వస్తువులు పట్టుకుపోతూంటే నాన్న ఊరుకుంటాడేం? అసలు వాళ్ళని ఇంట్లోకి ఎందుకు రానిచ్చారు? బిక్కచచ్చి చూస్తూ ఉండిపోయింది.

ఇల్లు కాళీ ఐపోయింది పూర్తిగా. ఏమీ మిగల లేదు తనూ అమ్మా నాన్నా తప్ప.

ఇరుగు పొరుగువాళ్ళు వింత చూసినట్లు చూసి వెళ్ళిపోయారు.

1. ఈ మధ్య ప్రపంచం దృష్టిని విశేషంగా ఆకర్షించిన దేశాలలో కంబోడియా ఒకటి. అయితే ఈ దేశం ఇప్పుడు మరో పేరుతో వ్యవహరింపబడుతోంది. ఆ కొత్త పేరు ఏమిటి? అట్లాగే ఆ దేశం రాజధానీనగరం ఏదో చెప్పగలరా?
2. మన దేశానికి ప్రధానమంత్రి శ్రీ మొరార్జీదేశాయ్ అని మీకందరికీ తెలుసు. ఈ మధ్య కేంద్ర ప్రభుత్వంలో ఉపప్రధానులు కూడా నియమింపబడ్డారు. వారు ఎంతమంది? ఎవరెవరు?
3. ప్రపంచంలో కల్లా ఎత్తైన శిలావిగ్రహం ఏది? ఎక్కడుంది?
4. భారత స్వాతంత్ర్య సమరాన్ని సమర్థించి అందులో పాలు పంచుకున్న ఐర్లండు వనిత ఎవరు?
5. మన దేశంలోని చిత్తరంజన్‌లో విద్యుచ్ఛక్తితో నడిచే రైలు ఇంజన్లు తయారు చేస్తున్నారు. అసలు విద్యుచ్ఛక్తితో పయనించే రైలు ఇంజన్లు కనిపెట్టిన వ్యక్తి ఎవరు? ఏ దేశస్థుడు?
6. 1947 లో భారత్, పాకిస్తాన్ దేశాలతో పాటు మరో రెండు దేశాలు కూడా స్వతంత్ర దేశాలు అయ్యాయి. అవి ఏవి?
7. ఇది వేసవికాలం. ఎండలు మండిపోయే ఈ కాలంలో సూర్యుడు మన కంటికి అగ్నిగోళంవలె కనిపించడం సహజం. అయితే సూర్యగోళంలో అంతర్గతమై వున్న ఉష్ణోగ్రత ఎంతో చెప్పగలరా?
8. ప్రపంచంలో కల్లా అతి పెద్ద వజ్రం ఏది?
9. మన దేశంలోని ముఖ్యమైన మతాలు ఎన్ని? అవి ఏవి?
10. మేఘాలయ, నాగాలాండ్, త్రిపుర, హిమాచల్‌ప్రదేశ్, మణిపూర్ రాష్ట్రాల రాజధానీనగరాలు ఏవో చెప్పగలరా?

[సమాధానాలు ఈ సంచికలోనే వున్నాయి. వెతికి మీ సమాధానాలతో సరిపోతాయేమో పోల్చి చూసుకోండి]

అమ్మ - ఏడుస్తూంది.

తను అమ్మదగ్గరకి పరుగెత్తింది. ''అమ్మా!'' ఒళ్లో వాలిపోయింది.

తనని దగ్గరకు తీసుకుని మరీ బిగ్గరగా ఏడవ సాగిందమ్మ. అమ్మ అలా ఏడుస్తూంటే తనకి ఎక్కువ భయమేసి ఎంతో ఏడుపొచ్చేసింది. అమ్మతో పాటు తనూ ఏడవడం మొదలు పెట్టింది.

నాన్నవచ్చాడు. ''ఏడవకండి.''

అమ్మ ఏడుపు ఆవలేదు. ''ఏడుపుగాక ఏం మిగిలింది?''

''చెబుతాను. ఇలా చూడు.''

నాన్న నవ్వుతున్నాడు. కాని - కళ్ళవెంట నీళ్ళు వస్తున్నాయి! ఆ నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకున్నట్లుంది. ఇంతకీ అది ఏడుపా, నవ్వా? ఏమో.

''ఈ కష్టాలు మనకిక ఉండవు.''

కొత్తమాట వింటున్నట్లు నమ్మలేనట్లు చూసిందమ్మ ఏడుపు ఆపి.

''ఈ ఒక్కసారి నా మాట నమ్ము. త్రికరణ శుద్ధిగా నేను నిజమే చెబుతున్నాను. అబద్ధమాడడం లేదు. నిజంగా మన కష్టాలు గట్టెక్కేందుకు నేనో ఉపాయం ఆలోచించాను. దుర్భరమయిన మన బతుకులకి నిశ్చయంగా అదే తరుణోపాయం.''

నమ్మకం కలుగుతున్నట్లు ఆశగా చూసిందమ్మ.

''మన బాధలు తీరేమార్గం భగవంతుడే మిగిల్చాడు. అందుకే నీ మెడలో మంగళసూత్రం వాళ్ళకంటపడలేదు. దేముడు దయామయుడు సుమా!''

అమ్మ-మెడచుట్టూ చేతులు వేసుకుంది.

''నీ మంగళసూత్రం యిటివ్వు.''

యివ్వలేనన్నట్లు తల అడ్డంగా ఊపిందమ్మ.

ఆమె కళ్ళల్లోకి మళ్ళీ నీళ్ళొచ్చేశాయి.

"కాదనకు. సందేహించకు. ఇక ఎప్పుడూ ఏమీ అడగను. మన బ్రతుకులు మలుపు తిరగబోతున్నాయి. అదృష్టం మనని వరించి అందలమెక్కించబోతూంది. ఆపకు." వేడుకుంటున్నట్లే అన్నాడు.

"అది కాదు. ఇది యిచ్చేందుకు నేను సంకోచించడం లేదు. కాని, దీన్ని నా చేతులతో తీసి యివ్వాలంటే....నాతరం కాదు. ఇది-మీరు కట్టిన తాళి. నా జీవితంలో ఏమయినా మిగిలిందంటే-యిదే ..."

"మన ప్రేమానురాగాలూ అనుబంధమూ మంగళసూత్రాని కతీతం. మనహృదయాలు పెనవేసుకున్నాక, ఒకదానిలో ఒకటి కలసిపోయాక యీ చిన్న ప్రాణం లేని సూత్రంతో పనేమిటి? మరణంలో కూడా మన బంధం విడదు."

మెల్లిగా అమ్మ మెడలోంచి మంగళసూత్రం విప్పేశాడు.

"కొంచెం సేపట్లో వొస్తాను. దరిద్రానికీ దౌర్భాగ్య జీవితానికీ స్వస్తి చేప్పే తరుణంలో మనం మంచి విందు చేసుకుందాం. సిద్ధంగా ఉండండి."

నాన్న బయటకు వెళ్ళిపోయాడు నన్నూ అమ్మనీ వదిలి.

బుడ్డిదీపం ఎర్రగా వెలుగుతూంది.

గదిలో సామానేమీలేక బోసిగా బావురుమంటూన్నట్లుంది.

"అమ్మా! నా బొమ్మలపెట్టి కూడా పట్టుకుపోయారు దొంగలు."

"మళ్ళీ కొనుక్కుందాంలే. మీ నాన్నగారు" మాట పూర్తిచెయ్యలేకపోయింది.

"ఆకలేస్తూందమ్మా."

"మీ నాన్నగారొస్తారు. మిఠాయిలూ అవీ తెస్తారు."

కొంతసేపటికి నాన్న వచ్చారు. పొట్లాలతో మిఠాయీ అవీ తెచ్చారు.

అమ్మ అవి ముగ్గురికీ సర్దింది.

కొంచెం తిన్నదో లేదో – నోరంతా ఏదోలా ఐ కడుపులో వికారం పెట్టి, వాలిపోయింది. నన్ను గమనించనట్లు అమ్మా నాన్నా ఆ స్వీట్లు తినేస్తున్నారు. తనకు ఎక్కడలేని నిద్రా ముంచుకొచ్చింది.

కళ్ళు తెరిచేసరికి....

తనకి తెలియని చోట ఉంది. ఆ గదిలో ఎవరూ లేరు.

భయమేసింది. "అమ్మా!....నాన్నా!" ఏడిచింది.

ఎవరో వచ్చారు. "భయంలేదు పాపా. మేమున్నాంగా."

"అమ్మా....నాన్నా....?"

వాళ్ళొకరిముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు. కొంచెంసేపటికి - కాకీబట్టలేసుకున్న పోలీసాయన వచ్చాడు. నన్ను చూసి వెళ్ళాడు.

కొంచెం రోజులు గడిచాక, ఒక ముసిలాయన వచ్చి, "పాపా!" అని పిలిచారు. ఆయన - తాతగారిలా ఉన్నారు గెడ్డాలూ పండుజుత్తులతో. నాకేమీ భయం వెయ్యలేదు.

"నీపేరేమిటమ్మా?"

"యా...మి...ని..."

"గుడ్!" తనే తలనిమిరి - "చదువుకుంటున్నావా?" అని అడిగారు.

"ఊఁ మూడోక్లాసు బి సెక్షన్."

"వెరీగుడ్, నిన్ను మంచి బడికి తీసుకెళ్తాను. నాతో వొస్తావా?"

"మా అమ్మా, నాన్నా?"

"నువ్వు బాగా చదువుకుని బుద్ధిగా ఉంటే, వొస్తారు."

తనకేడుపొచ్చింది, ఏడిచింది, ఆయన తనకు చాకులెట్లూ అవీ యిచ్చి ఊరుకోబెట్టారు. ఎత్తుకుని అవతలకి తీసుకువెళ్ళారు. అక్కడ జీపుంది. "జీపులో షికారు వెళ్దామా? నీకు బొమ్మలూ బట్టలూ కొంటాను."

"ఊఁ" ఉత్సాహంగా అంది. తాత్కాలికంగా అమ్మనీ నాన్ననీ మరచిపోయింది.

బజారులో ఆయన తనకి చాలా కొన్నారు. బొమ్మలూ, బొమ్మల పుస్తకాలూ, బట్టలూ, చాకులెట్లూ, చిన్న సంచీ కొనిపెట్టి మళ్ళీ జీపెక్కించారు. జీపులో వెళ్తూంటే తమాషాగా ఉంది. జీపు పరుగెత్తి పరుగెత్తి ఒక పెద్ద గేటు దగ్గర ఆగింది. అక్కడ దింపి లోపలకు తీసుకువెళ్ళారు. అది-ఎంత పెద్ద యిల్లు! అక్కడ తనలాటి పాపలెందరో ఉన్నారు.

తనక్కడ చాలాకాలం ఉంది. నిజానికక్కడే పెరిగి పెద్దదయింది. బి. ఏ. పరీక్షలు వ్రాసింది. సంగీతం నేర్చుకుంది. కుట్టుపనులు నేర్చుకుంది. తనని తీసుకువచ్చిన తాతగారు యింకా ముసిలి ఐపోయారు. ఆయన తల అచ్చంగా ముగ్గుబుట్టలా ఉండేది. ముఖం - విభూతి పండులా ఉండేది. ఆయనకి తనంటే ఎంతో వాత్సల్యం.

ఆ వేళ....శరణాలయం వార్షికోత్సవం. ఊరిలోంచి చాలామంది వచ్చారు కార్యక్రమాలు తిలకించేందుకు. తను - బి. ఏ. ఫస్ట్ క్లాసులో పాసైనందుకు శరణాలయం అభినందించింది. తరువాత - తను లలిత సంగీతం పాడింది. నృత్యం చేసింది. తన పాటలూ....నృత్యమూ సభికులను ఆకర్షించినట్లున్నాయి. కరతాళధ్వనులతో హాలు మార్మోగింది. తరువాత పదిరోజులకి కాబోలు....

ఆ సాయంత్రం తాతగారు తనని పిలిచారు. వారి గదికి వెళ్ళింది.

"చూడు యామినీ! నీ కోసం ఎవరో వచ్చారు. విజిటర్స్ రూములో ఉన్నారు."

"నా కోసమా!" ఆశ్చర్యపడింది. ఇన్నేళ్ళలోనూ తన కోసం ఎవరూ రాలేదు. ఇప్పుడు వచ్చిందెవరై ఉంటారు?

"వారు - ప్రభు. నీకు తెలిసిన వారు కారు. కాని....నీతో మాట్లాడుతారుట. యామినీ నువ్వు వారితో మాట్లాడడానికేమీ సంకోచించనక్కరలేదు. వెళ్ళు."

ఆశ్చర్యపడుతూనే అతిథుల గదిలోకి నడిచాను. అక్కడ ఒక్క యువకుడు తప్ప ఎవరూ లేరు. తాతగారు - వారంటే ఎవరో పెద్దాయననుకుంది తను.

"మీరు - యామిని?"

"ఊఁ" అంటూ ఒక్కసారి చూసిందతన్ని. చాలా అందంగా ఉన్నాడు. సన్నగా సుకుమారంగా బొమ్మలా ఉన్నాడు.

"నా పేరు ప్రభు. చూడండి. మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి. ఇక్కడ కంటే - కొంచెం విశాలమయిన ప్రశాంతమైన స్థలం ఏదన్నా ఉంటే...."

"అలా తోటవేపు వెళ్దాం పదండి –" దారి తీసింది. శరణాలయం ఆవరణలోనే కొంత మేర పూల తోట పెంచుతున్నారు. ఆ తోటలో ఫౌంటెనూ, కూర్చుందుకు బెంచీలు కూడా ఉన్నాయి. ఇద్దరూ కూర్చున్నారు. వాతావరణం మనోహరంగా ఉంది. అతను మెల్లగా అన్నాడు. "యామినీ!

మొన్న మీ గానం విన్నాను, నాట్యం చూశాను. రెండూ చాలా చక్కగా ఉన్నాయి. మీకు నా అభినందనలు.''

''కృతజ్ఞతలు'' తల వంచుకుని అంది తను.

''మీది - బహుముఖ ప్రజ్ఞ. మీరు అందమైన వారు. తెలివయినవారు. గాయని....నర్తకి.''

సిగ్గుతోనూ ఆనందంతోనూ మౌనం దాల్చింది తను.

''మీవంటి వారు అరుదు. యామినీ! మిమ్మల్ని నేను - ప్రేమిస్తున్నాను.''

త్రుళ్ళిపడి చూసిందతని వైపు.

''నేనెదురు చూసిన స్వప్నసుందరి మీరే! నేనేమీ ఆవేశంలో అనడంలేదు. ఆనాడు మిమ్మల్ని చూసినప్పటి నుంచీ యివ్వాళ్టివరకూ ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాను. చాలా ఆలోచించాకనే నిర్ణయించుకున్నాను. నా పేరు ప్రభు. ఎమ్. కామ్ పాసై ఓ ఫర్మ్‌లో పనిచేస్తున్నాను అకౌంటెంట్‌గా. నెలకి పదిహేను వందల జీతం. క్వార్టర్సూ అవీ ఉన్నాయి. మీకు నేను నచ్చితే....''

సిగ్గుపడుతూ అంది తను మెల్లగా — ''అంతా తాతగారి యిష్టం.''

''అదృష్టవంతుణ్ణి. మీకు నేను నచ్చినట్లేగా.... నేను తక్కిన విషయాలాయనతో మాట్లాడతాను. అన్నట్లు నాకు అమ్మా నాన్నా లేరు. దూరపు బంధువులే ఉన్నారు.'' అతను తనని ఆశ్రమం వరకూ అనుసరించి తాతగారి గదిలోకి వెళ్ళాడు.

కొంచెం సేపట్లో పిలుపు వచ్చింది. ప్రభు — అక్కడే ఉన్నాడు. సిగ్గుపడుతూ ద్వారం వద్దనే నిలుచుంది తను. తాతగారు దగ్గరగా రమ్మన్నారు. తన చేతిలోని కాగితం అందించి - ''పైకి చదువమ్మా యామినీ!'' అన్నారు.

అది—పాత వార్తాపత్రికలో కటింగ్. ఇద్దరి బొమ్మలు. దిగువ....బయటికే చదివింది తను. ''దుర్వ్యసనాలకి లోనై ఉద్యోగం పోగొట్టుకుని — ఆర్థిక బాధలకు తట్టుకోలేక పిరికివాడై తనతోపాటు తన భార్యని కూడా మృత్యువుపాలు చేశాడీ యువకుడు. ఆహారంలో విషం కలిపి యిచ్చాడు. తనూ తిన్నాడు. అదృష్టవశాత్తూ ఏడేళ్ళ పాప మరణం తప్పించుకుంది.''

మెల్లగా చెప్పారు తాతగారు. ''ఆ పాప యామినే. హాస్పిటల్‌నుంచి అనాథ శరణాలయానికి తెచ్చాను. బంధువులెవరూ యీమెను చేరదియ్యలేదు.'' ఆగి — ''యామిని యిక్కడే పెరిగింది.

'వంచిత' కథ రాసిన శ్రీమతి ఇచ్ఛాపురపు కుసుమ కుమారి, బి. ఎస్‌సి వరకు చదువుకున్నారు. జన్మస్థలం శ్రీకాకుళం. ప్రస్తుతం అనకాపల్లిలో వుంటున్నారు. లోగడ 'వనిత'లో 'మగబుద్ధి' అన్న కథను 'కవిత' అన్న పేరుతో రాశారామె. ఆమె రాసిన 'వాహిని' అన్న నవల - ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక నిర్వహించిన నవలల పోటీల్లో (1972) ప్రథమ బహుమతి గెల్చుకున్నది. 'ఏటిలో కెరటాలు', 'వెన్నెల'- అన్న నవలలు పుస్తకరూపంలో వచ్చాయి. పలు మాస, వారపత్రికల్లో ఆమె రచనలు చేస్తున్నారు.

పట్టభద్రురాలైంది. సంగీతమూ నృత్యమూ వంటి లలిత కళలలో ప్రవేశం సంపాదించింది. ప్రభూ! నువ్వీమెను చట్టబద్ధంగా వివాహం చేసుకుందుకు సంసిద్ధుడివేనా?'' అడిగారు.

''ఊఁ'' అన్నాడతను.

''ఎల్లుండి కలుసుకో. యామిని తరఫున అంగీకారం తెలియజేస్తాను. నీ ఫొటో ఒకటివ్వు.'' డైరీలోంచి వెంటనే తన ఫొటో తీసి యిచ్చాడు.

చిత్రంగా చూస్తూంది తను.

ప్రభు వెళ్ళిపోయాక - గుమాస్తాని పిలిచి - ''ఈ ఫొటో పట్టుకుని యీ అడ్రస్‌కి వెళ్ళి రేపు సాయంత్రాని కన్ని వివరాలూ తెలుసుకురా. యామిని వివాహం చేసుకుంటానంటున్నాడీ యువకుడు.'' అని ప్రభు ఫొటో, వివరాలూ అందించారు. అతను వెళ్ళాడు.

''ఇవన్నీ కనీసపు ముందు జాగ్రత్తలు. అతని మాటలు నిజమో కాదో వాకబు చేసి - వరుడు సవ్యమైనవాడయితే - రిజిస్టర్డ్ మ్యారేజ్ చేయిస్తాం.''

తల ఊపింది తను. తను అనాథ! తన వెనుక చక్కని జీవితం ఏమీలేదు. ఇది తెలిసీ ప్రభు వివాహం చేసుకుంటాడా తనని? సందేహాలూ భయమూ పట్టుకున్నాయి.

నెల దాటేక - తనకీ ప్రభుకీ వివాహం జరిగింది రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో. తరువాత - శరణాలయంలో చిన్న విందు. అక్కడినుంచి - ప్రభు యింటికి.

ఆ యిల్లు ఎంతో అందంగా, కళాత్మకంగా ఉంది. చిన్న గార్డెన్. కిటికీలకీ ద్వారాలకీ సిల్కు తెరలు.

ప్రభు కొంచెం ప్రత్యేకమైన మనిషి. తెలియక పోతే పిచ్చి అనిపిస్తుంది. అన్నీ అందంగా ఉండాలి. ఎప్పుడూ మనుషులూ పరిసరాలూ ఆహ్లాదకరంగా కనిపించాలి. సర్వెంటయినా సరే రోజూ గెడ్డం గీసుకుని బట్టలు మార్చవలసిందే. డైనింగ్ టేబుల్ మీదకి మంచి క్రోకరీ ప్లేట్లూ, కప్పులూ, సాసర్లూ. ఎక్కడినుంచో తెప్పించాడట. అతనమిత సౌందర్యారాధకుడు. ప్రణయ కవిత్వమూ భావకవిత్వమూ అల్లేవాడు.

''మీకింత పిచ్చికదా అందమంటే, నన్నెందుకు చేసుకున్నారు?'' అడిగేది తను తమాషాకి.

''నీ అందం నీకేం తెలుసు? నా కళ్ళు పెట్టుకుని చూడు.''

''నేను ముసిలిదాన్నయి, అందం తగ్గిపోతే - ఏం చేస్తారు?''

''నీ అందం తగ్గదు. వయసుతో పాటు వన్నె పెంచుకుంటుంది.''

అతనితో ఐదారు సంవత్సరాలూ యిట్టే గడచిపోయాయి తెలియకుండా. అసలే ప్రభుకి స్నేహితులెక్కువ. వెడ్డింగ్ యానివర్సరీలకయితే ఎంతమంది వచ్చేవారో లెక్కే ఉండేది కాదు!

పాప కడుపులో పడింది.

''నేను చెప్పలేదూ, నువ్వు గర్భవతివి. అయినా నీ అందం పెరుగుతూనే ఉంది.''

''ఇక యిలాటి మాటలు కట్టిపెట్టాలి. మన మధ్యకు మూడో వాళ్ళు వస్తారు. మీ మాటలు వింటే - నవ్వుతారు.''

''ఏమీ నవ్వరు. నా పిల్లలు నాలాగే అందంగానూ ఉంటారు, సౌందర్యారాధకులూ ఔతారు.''

"ఇన్నాళ్ళయినా మీ పిచ్చి తగ్గలేదు."

"అది తగ్గేది కాదు పెరిగేదే."

"మీకు బాబు కావాలా బేబీయా?"

"బాబయినా బేబీ అయినా అందంగా ఉండాలి, నీలాగ. సౌందర్యాన్వేషి కావాలి నీలా."

నవ్వొస్తుంది అతని పిచ్చికి. తను అందమైనది. ప్రభు అందమైనవాడు. ఒకరంటే ఒకరికెంతో ప్రేమ. ప్రేమగా దాంపత్యం సాగించేవారికి అందమైన పిల్లలే పుడతారని ఎక్కడో చదివింది తను. ఏ విధంగా అయినా తమకి పుట్టబోయే పాప తప్పకుండా చక్కగా ఉండి తీరుతుంది.

అబ్బ! ఇంకా సిస్టర్ బేబీని తీసుకురాదేం?

ప్రభు యింకా రాడేం?

యామిని మనసు ఆత్రుతతో కొట్టుకుంటూంది. బేబీ ప్రభులను చూడాలని ఆమె కలలు కంటూంది జరగబోయే సన్నివేశం గురించి.

బేబిని సిస్టర్ తెస్తుంది. రబ్బరు బొమ్మలా దేవతల పాపలా ముద్దొస్తూంటుంది బేబీ. ప్రభు వొస్తాడు. అంత చక్కని బేబి నిచ్చినందుకు పొగడ్తలతో అభినందనలతో ముంచెత్తుతాడు. సున్నితంగా ముద్దు పెట్టుకుంటాడేమో!

"మాడమ్!"

"యామినీ!"

అటునుంచి సిస్టర్.

ఇటునుంచి ప్రభు.

అయ్యో! ఎంత అశక్తురాలైపోయింది తను! తనంతట తాను లేచి కూర్చోలేదు.

కదిలితే బాధ.

ప్రభు వచ్చాడు బెడ్ దగ్గరగా. "యామినీ!"

అతని ముఖం ఎందుకింత వాడిపోయింది? అలా ఉన్నాడేం?

"నాకు ఆపరేషను చేశారనా యింత దిగులు మీకు? ఫరవాలేదు. త్వరలోనే కోలుకుంటాను. మళ్ళీ మునపటి యామినినై...."

"మాడమ్ బేబీని క్రాడిల్‌లో ఉంచేదా?"

అటువైపు చూసింది. అంతే.

యామిని ముఖం చీకటిలా ఐపోయింది. "నో!" అరిచింది ఆవేశంగా. "అసంభవం! నేను నమ్మను మోసం, దగా" బేబీ ఏడవసాగింది.

ఆమె అరుపులకి కాబోలు డాక్టర్ నీలిమ పరుగెత్తుకొచ్చింది. "ఏమైం"దంటూ ప్రభునీ యామినినీ క్రాడిల్లో ఉన్న బేబీనీ చూసింది. ఆమె మెదడులో ఒక ఆలోచన మెదిలింది.

జాలిగా నిట్టూర్చుతూ "యామినీ! మీరు ఎక్సయిట్ కాకూడదు. మీకు చాలా విశ్రాంతి అవసరం. ప్రభూ! ఇందుకు మీ సహకారం కూడా అవసరం" అని అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది.

ప్రభు సిస్టర్ని పిలిచి బేబీ నక్కడినుంచి తీసుకు వెళ్ళిపొమ్మన్నాడు.

యామిని కళ్ళనుంచి ధారలు కట్టి కారుతున్నాయి కన్నీళ్ళు.

"నేను వెళ్తాను యామినీ."

వొద్దన్నట్లు చూసిందామె అతనివంక సజల నయనాలతో.

"నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి. కాని అందుకిది సమయం కాదు."

"ప్రభూ!" భయంతో కంపించిపోయింది.

"చక్కగా విశ్రాంతి తీసుకుని కోలుకో."

విశ్రాంతి! ఇంకెక్కడి విశ్రాంతి? ఇలా జరిగాక.

ఆమెకు దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. ప్రభు వెళ్ళిపోయాడు.

సిస్టర్ ఇంజక్షన్‌తో వొచ్చింది.

"సిస్టర్! ఎందుకిలా జరిగింది?" దీనంగా అడిగింది.

"ఎలా?" ఏమీ ఎరుగనట్లు ముఖం పెట్టి అడిగింది.

"వారిని ప్రభుని చూశావుగా!! నన్నూ చూస్తున్నావు. మేము అందమైన వాళ్ళంకామూ?"

"చాలా ప్రెటీ కపుల్. ఎవరు కాదనగలరు?"

"మరి మా బేబీ?"

జాలి పడింది నర్స్.

నిజమే. ఈ తల్లి తండ్రులకా బేబీ పుట్టిందంటే వింతగానే ఉంటుంది. ఎవరూ నమ్మలేరు. వీళ్ళ బేబీ నల్లగా చింపాంజీ పిల్లలా వికృతంగా అసహ్యంగా ఉంటుంది. కంఠం కూడా కర్కశంగా....

"ఎందుకన్న ప్రశ్నకి ఎవరు జవాబు చెప్పగలరు? సృష్టిలో ఎన్నో విచిత్రాలు జరుగుతూంటాయి. ఆరోగ్యవంతులయిన దంపతులకి వికలాంగులు జన్మిస్తూంటారు. ఒక్కొక్కప్పుడు అదనపు అవయవాలతో పుడుతూంటారు. వీటన్నిటికీ కారణాలు చెప్పగలిగేంత అభివృద్ధి సాధించలేదు వైద్యశాస్త్రం. మీ బేబీ కొంతవరకూ నయమే. అవయవ లోపం లేదు."

ముఖ్యమైన లోపం రూపమే. పెద్ద తలకాయ, సన్నని మెడ. ఎవరివో తెచ్చి పెట్టినట్లు మిఖాని కతకని కళ్ళు. నల్లని నలుపు రంగు వొళ్ళు. ఎంత వెదికినా కనిపించదు అందం. ఇటువంటి పిల్ల ఎలా పుట్టింది తనకీ ప్రభుకీ?

"ఒక్క మాటడుగుతాను. ఏమీ అనుకోక చెప్పవూ సిస్టర్?"

ఇంజక్షనివ్వబోయేదల్లా "అడగండి" అంది.

"నిజంగా మా బేబీయేనా? ఏమయినా పొరబాటు జరగలేదుకద?"

"కథలలోనూ సినిమాలలోనూ తప్ప నిజంగా అలా జరగడం చాలా అరుదు. నీలిమా నర్సింగ్ హోమ్‌లో అటువంటివి పూర్తిగా అసాధ్యాలూ అసంభవాలూ. మీతో పాటు మరెవరూ డెలివరీ చెయ్యనేలేదు. కనుక మీ అనుమానం నిరాధారం." ఇంజక్షనిచ్చి "బాగా విశ్రాంతి తీసుకోండి." అని వెళ్ళిపోయింది.

యామిని మెదడుకి విశ్రాంతి ఎక్కడ? జ్ఞాపకాలు ఆలోచనలు....తను గర్భవతి అని లేడీ డాక్టర్ చెప్పిందారోజు. ఇక ప్రభు చేసే ఆర్భాటాని కంతులేకపోయింది. కాశ్మీర్ నుంచి కుంకుమపువ్వు తెప్పించి పాలతో తాగమన్నాడు. అలా అయితే పుట్టబోయేవారికి చక్కనిరంగు వొస్తుందట. తన గదినంతటినీ మంచి మంచి చిత్రాలతోటీ, అందమైన బొమ్మలతోటీ అలంకరించాడు. సౌందర్యాన్ని చూస్తూంటే - సంతానం సౌందర్యవంతులౌతారట! అతని మీద ప్రేమకొద్దీ అతని మాట ఒక్కటీ జవదాటకుండా ఆచరించింది. నిజంగా అదో తపస్సు. తమాషాఐన తపస్సు.

అంత తపస్సుకీ యిదా ఫలితం? తన తపస్సులో ఏం లోపముందని? తీయని సంగీతం విన్నా పాపకి కర్కశమైన కంఠమే వచ్చింది.

దేముడెంత నిర్దయుడు! ఊహుఁ నిర్దయకాదు. కఠినత్వం! ఊహుఁ! హింసించి ఆనందించే తత్వం. తను అమ్మ అయిందని ఆనందించాలా, బేబీని చూసి ఏడవాలా? ఏం చెయ్యాలి? ఒక కంట ఆనంద బాష్పాలూ, మరో కంట దుఃఖాశ్రువులూనా! తన సంగతి సరే. ప్రభు సంగతేమిటి?

ఓహ్ః సిస్టరిచ్చిన ఇంజక్షను సెడటివ్ కాబోలు. నిద్రవొస్తూంది.

*

"రెండు మూడు రోజులలో డిశ్చార్జ్ చేసేస్తానంది డాక్టర్."

"ఊఁ." అంది యామిని. నిజమే, తను చాలా కోలుకుంది శారీరకంగా.

"ఆ లోగానే మనం ఒక నిర్ణయానికి రావడం మంచిది."

భయంగా చూసింది. దేని గురించి?

"బేబీ గురించి. శాపంలాటి పాప గురించి." ఆప్రసక్తిరాగానే అతని ముఖంలో కండరాలు బిగిసి- ఎంత వికృతంగా మారిపోయాడు ప్రభు!

"ఆలోచించడానికేముందని!" అమాయకంగా అడిగింది.

"అంటే - నువ్వు ఆ పిశాచపు పిల్లని వెంట బెట్టుకుని వద్దామనుకుంటున్నావా?"

"మనం - మనుషులం, మన పాపా మనిషే. మరోలా ఎలా అవుతుంది?"

"చూడు యామినీః తర్కంతోనూ వాదనతోనూ నన్ను జయించాలనుకోకు. అది పూర్తిగా అనవసరం."

"మీమీద నాకు గెలుపా! నేనటువంటి మూర్ఖురాలిని కాను. ఇది మీకూ తెలుసు."

"థాంక్స్, నాకు తెలుసు, నా యామిని పూర్తిగా నాతో సహకరిస్తుందని, మనమిద్దరం అందచందాలలోనే కాదు అభిప్రాయాలలోనూ అభిమతాలలోనూ కూడా మేడ్ ఫర్ యీచదర్. ఏం? ఏటొచ్చీ బేబీ, దేముడు చేసిన పెద్ద పొరపాటు, ఎక్కడో పడెయ్యవలసినదాన్ని మన దగ్గర పడేశాడు. ఆ పొరపాటుని మనం సరిదిద్దాలి."

"ఎలా?" ఆత్రంగా చూసింది యామిని.

"మనకి పాప పుట్టనేలేదనుకుందాం. మనం మళ్ళీ మామూలుగానే ఉందాం."

"అంటే! పాపేమౌతుంది?" భయంగా చూసింది.

"అది నువ్వు తెలుసుకోనక్కరలేదు. తెలుసుకోకూడదు కూడా." కఠినంగా అన్నాడు ప్రభు.

అంటే - పాపనేం చేయదలుచుకున్నాడు ప్రభు? ఏ శరణాలయానికైనా యిచ్చేస్తాడా అనాథ అని! లేకపోతే పాపను నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపించేస్తాడా?

"జరిగినది - జరగలేదని ఎలా అనుకునేది? పాపను కని తల్లిని గానని ఎలా మోసం చేసుకునేది నన్ను నేను? ప్రభూ! నన్ను పరీక్షించకు. క్షోభ పెట్టకు. నేనే కాదు, ఏ తల్లీ యిటువంటి పాపానికొడి గట్టలేదేమో. పాప కురూపే కావచ్చు. కాని-పాపను నేను అనాథను చేయలేను. క్షమించు."

ప్రభు ముఖం జేవురించింది. అందమైన అతని ముఖం కోపంతో కందగడ్డే అయింది.

"అయితే - నామీద నీకు ప్రేమా, నా మాట మీద నీకు లక్ష్యమూ లేవన్న మాట."

"కాదు ప్రభూ, కాదు. ఎంత మాత్రమూ కాదు. ఈ ప్రపంచంలో నాకెవరయినా ఉన్నారంటే- అది నువ్వొక్కడివే. నా ప్రాణం....జీవితం.... సర్వస్వమూ నువ్వే. నిన్ను నేను ఎంత ప్రేమిస్తానో చెప్పడానికి నా భాష చాలదు. నేను చేసుకున్న అదృష్టం - మీ భార్యను కావడం."

"నిన్నూ నేనెంతగానో ప్రేమిస్తానని నీకు తెలుసు. యామినీ! నిజంగా నీకు నామీద ఉన్న ప్రేమని మాటలలో కాదు, చేతలలో చూపాలి."

"తల్లి మనసు మీరర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించండి. నేను మీ భార్యనే. కాని - పాపకి తల్లిని కూడా. పాపనీ నన్నూ వేరు చేయబోకండి."

"ముందొచ్చిన చెవుల కంటె - వెనకొచ్చిన కొమ్ములు వాడి. నాకంటె పాపే ఎక్కువా?"

"నన్ను అగ్ని పరీక్షకు నిలబెట్టకండి. రెండు కళ్ళల్లో ఏదెక్కువంటే ఎవరు చెప్పగలరు? స్త్రీగా నాకు భర్తా కావాలి, సంతానమూ కావాలి. దేన్నీ వదులుకోను."

"యామినీః నువ్వా పిశాచపు పాపను వెంటబెట్టుకొని యింటికొచ్చి - నలుగురి ముందూ నా పరువు తీసి అవమానాల పాలు చెయ్యడానికి వీల్లేదు. స్మార్ట్‌గా ఉండే నాకూ, బ్యూటీకి నిర్వచనంలా ఉండే నీకూ - యిటువంటి పాప పుట్టిందంటే - నలుగురూ మన ముఖం మీదే నవ్వుతారు. నేను నిన్ను అమితంగా ప్రేమిస్తున్నాను. నాకు

[74 వ పేజీ చూడండి]

ట్వయిన్ దారంతో చిత్రాలు

కావలసిన వస్తువులు: రెండు మూరల పొడవు, ఒక మూర వెడల్పు ఉండే ముదురునీలం కేస్‌మెంట్ ట్వయిన్ దారపు బండిల్. తెల్లదారము (మెషీన్‌ది) సన్నసూది.

ఈ చిత్రాలు చేయటం చాలా సులభమే అయినా నేర్పుతో ఓపిగ్గా చేయాలి. కేస్‌మెంట్ కయే ఖర్చు తప్ప ఖర్చు కూడా లేదు. మనం సెలక్ట్ చేసుకున్న బొమ్మ అందం పైనా, మన నేర్పుపైనా దీని అందం ఆధారపడి ఉంటుంది.

ముందుగా కేస్‌మెంట్ బట్ట మీద డిజైన్ ట్రేస్ చేసుకోవాలి. మెషిన్ దారాన్ని సూదికెక్కించుకోవాలి. డిజైన్ అవుట్‌లైన్స్ మీద ట్వయిన్ దారాన్ని ఉంచుతూ పైన మెషిన్ దారంతో టాకా పోయాలి. టాకా పోసేటప్పుడు ట్వయిన్‌దారం లోంచి సూదిని తీస్తే పోగులు లేచిపోయి అసహ్యంగా వస్తుంది అందువల్ల కాడకుట్టుతో నీట్‌గా కుడ్తే ఎంతో పరిశీలనగా చూస్తేగాని మిషన్‌దారం కనపడదన్న మాట. (ట్వయిన్ దారానికి అడ్డంగా మిషన్ దారం కుట్లు వస్తాయి) బొమ్మంతా యిలాగే కుట్టేసేయాలి. చాలా సులభంగా పూర్తయిపోతుంది. పూర్తయాక క్లాత్ అంచులకు వేలెడు వెడల్పున తెల్లటి పైపింగ్ వేయాలి అందంగా చెక్కించిన కర్ర ముక్కలను దూర్చటానికి వీలుగా పైనా, కిందా కొంచెం వెడల్పుగా మడిచి కుట్టాలి.

డార్క్ బాక్‌గ్రౌండ్‌తో తయారైన ఈ బొమ్మను ప్లెయిన్‌గా ఉండేవాల్‌కు హేంగ్ చేస్తే చాలా అందంగా ఉంటుంది.

పురికొసతో కూడా యిలాగే తయారుచేయవచ్చు. జానపద చిత్రాల్లాంటివైతేనే పురికొసతో చేయటానికి బావుంటాయి. పూర్తయాక రంగులతో అలంకరిస్తే ఎంతో కళాత్మకంగా ఉంటుంది. కాదేదీ 'కళ' కనర్హం అనిపిస్తుంది అందంగా తయారైన ఈ చిత్రాలు చూస్తుంటే. చూసినవారందరి కళ్ళను తప్పక ఆకర్షిస్తాయి. —బి. లలితా కిషోర్

[వంచిత—కథ: 17 వ పేజీ నుంచి]

నువ్వు కావాలి. నేను-పాపని ప్రేమించలేను సరికదా దెయ్యం పిల్లలాటి పాపం టే పట్టలేనంత అసహ్యం నాకు. పాపకి నా యింట్లోనూ జీవితంలోనూ కూడా స్థానం ఉండదు. అంటే - నీకు నేను కావాలో పాపే కావాలో తేల్చుకోవలసి ఉంటుంది. ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ మీరిద్దరూ నా దగ్గరుండడం జరగదు. ఒకవేళ—నువ్వు నన్ను కాదని పాపవేపే మొగ్గితే— ఈ నర్సింగ్‌హోమ్ నుంచి సరాసరి మరో చోటుకి వెళ్ళిపో. డబ్బుకోసం నువ్వు చింతపడ నక్కరలేదు. మీ పోషణకి చాలినంతకంటె ఎక్కువ గానే ముట్టజెపుతాను. నీ నిర్ణయం అదే అయితే- త్వరలో కోర్టు ద్వారా విడాకులు తీసుకుని విడిపోదాం.''

ఒక్కొక్క మాటా ఒక్కొక్క పిడుగులా వినిపించింది యామినికి.

సౌందర్యాన్ని ప్రేమించి. అందాన్నారాధించే ప్రభులో యింత కఠినత్వం దాగుని ఉందా! అందంగా లేని పాప మీద అతనికెంత నిర్దయ! ఎంతకసి! ఎంత కోపం! అతని హృదయం యింత పాషాణ సదృశమా! పసిపాప మీద పగబట్టినట్లు ఎంత దారుణంగా మాట్లాడాడు!

"నేను వెళ్తున్నాను. డిశ్చార్జయ్యేలోగా ఏదో ఒక నిర్ణయానికి రా.''

కళ్ళనిండా నీళ్ళతో - ఏమీ అనలేకపోయింది. శిలలా, శిల్పంలా మిగిలిపోయింది. అప్పుడే తెచ్చి పడుకోబెట్టింది కాబోలు-పాప ఏడుస్తూంది-గుక్క పట్టి. మెల్లగా తొట్టెలోకి చూసింది యామిని. తనని రక్షించమంటున్నట్లే ఏడుస్తూంది బేబీ.

"బేబీ! జరుగుతున్నది నీకు తెలిసిపోయిందా? నువ్వెటువంటి వలయంలో చిక్కుకున్నావో అర్థమై పోతూందా?''

మెల్లగా పాపను గుండెలమీదకు తీసుకుంది.

యామిని కనులు మూతలుపడిపోయాయ్ - అనిర్వచనీయమైన ఆనందంతో. పాప - ఏడుపు ఆపింది వెచ్చని రక్షణ దొరికినట్లు.

"నేను నిన్ను వదలను. అనాథను చెయ్యను. అమ్మానాన్నా లేక నేననాథనయ్యాను. ఎవరూ ఉండని ఆ జీవితం ఎటువంటిదో నాకు తెలుసు. చూస్తూ-నిన్నా దురదృష్టానికి ఎర చెయ్యను. నీకు నేనుంటాను పాపా, ఉంటాను. కలకాలం నీకు నేనుంటాను.''

*

భయపడిన గడియలు రానేవచ్చాయి.

డాక్టర్ నీలిమ విజిట్‌కివొచ్చి - "యామినీ! ఇక మీరు యిక్కడుండాల్సిన అవసరమేమీ లేదు. మందులు వ్రాసిస్తాను. వాడుతూండండి చాలు. ఒకటి రెండు వారాలలో మీరు మామూలు మనిషైపోతారు'' అని-నవ్వుతూ దగ్గరకు వొచ్చి- చెవిలో రహస్యం చెబుతున్నట్లు—"మీవారిని రెండు నెలలపాటు మరీ దగ్గరకి రానివ్వకండి.'' అంది.

గుండెల్లో అగ్నిపర్వతాలు బ్రద్దలౌతున్నా - బయటకు చిరునవ్వునవ్వి - సిగ్గునటించింది,

"గుడ్‌లక్!'' అని వెళ్ళిపోయింది డాక్టర్ అక్కడి నుంచి.

"సిస్టర్! నాకోసారి పెన్నూ కాగితమూ యివ్వవూ?''

తెచ్చింది సిస్టర్.

కళ్ళవెంట ధారలుకట్టి కురుస్తోంది కన్నీరు. కళ్ళు మసకలు వేస్తున్నాయి.

హద్దుమీరిన విచారంతో హృదయం తొణికి పోతూంది. చేతులు వణుకుతున్నాయి. అయినా ఆమె పట్టుదలగా వ్రాయసాగింది.

"ప్రభూ!''

ఈ ఉత్తరం వ్రాయవలసివస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు. అదేమిటో, మొదటి నుంచీ నా జీవితం అనూహ్యమైన మలుపులే తిరుగుతూ వచ్చింది. ఇది - యిక చివరి మలుపే కావొచ్చు. అమ్మానాన్నలు ఆత్మహత్య చేసుకోగా అనాథనయి శరణాలయంలో పెరిగిన నన్ను అర్థాంగిని చేసుకుని అత్యద్భుతమైన దాంపత్య జీవితం అందించారు. ప్రేమంటే ఏమిటో చవిచూపారు.

నేను స్త్రీని. సెంటిమెంటనుకోండి, మరేమయినా అనుకోండి. స్త్రీ హృదయంలో ప్రేమించే అరలు రెండుంటాయి. ఆమె తన ప్రేమని భర్తకీ సంతానానికీ కూడా పంచి యివ్వాలనుకుంటుంది. భర్తనీ సంతానాన్నీ సమంగా ప్రేమిస్తుంది. సృష్టి నిర్దేశించింది స్త్రీని భార్యపాత్రే కాకుండా తల్లిపాత్ర కూడా ధరించమని. అమ్మ ననిపించుకోవాలని ఆరాటపడిపోయాను. చివరకా అదృష్టమూ వరించింది. కాని-నాకు అగ్నిపరీక్ష ఎదురయింది. నాలాగ ఎవరికథా ఉండదేమో! ఎంత దౌర్భాగ్యం!.... ప్రేమించిన భర్తో, ప్రసవించిన పాపో, ఎవరో ఒకరే దక్కుతారు నాకు. అతి క్లిష్టమైన పరిస్థితేమిటంటే – ఆ ఎన్నిక నేనే చేసుకోవలసి రావడం.

చాలా ఆలోచించాను, మానసిక సంఘర్షణకి లోనయ్యాను. ఎంతో ఆవేదన అనుభవించాను. విపరీతమైన దుఃఖంతో విలవిలలాడిపోయాను. చివరకి – నాకు సమంజసమూ సహేతుకమూ అనిపించిన నిశ్చయానికి రాగలిగాను.

ప్రభూ! ఈ వ్యవస్థలో మగవాడికి మరో భార్య దొరకడం కష్టమేమీ కాదు. స్త్రీ అందంతోటే తప్ప ఆమె ఆంతర్యంతో నిమిత్తం లేనప్పుడు అందగత్తెలు లభించడం మరీ సులభం. కాని–

అమ్మ మాత్రం దొరకదు. భార్య లెందరయినా దొరకవచ్చు కాని, అమ్మ ఒక్కతే. ఎవరి ప్రేమకీ నోచుకోక - అనాథగా బ్రతకడం ఎటువంటి శిక్షో నాకు అనుభవమే. నా దౌర్భాగ్యాన్ని పాపకి కూడా సంక్రమింపజేయడానికి నాకు మనస్కరించడంలేదు. ఈ వారసత్వం నాతో అంతరించిపోవాలి.

అందుకే - నేను పాపని వదలలేకపోతున్నాను. మీరంటే ప్రేమ, అనురాగం....భక్తి, గౌరవం ఎలా ఉన్నాయో, పాపంటేనూ వాత్సల్యం:...జాలి.... శ్రద్ధ మమకారం ఉన్నాయి. పాపకి నేను తప్ప ఎవరున్నారని? గుడ్డు తెరవని పసిపాపని దిక్కులేని దానిలా వదిలెయ్యడానికి మనస్సు అంగీకరించడం లేదు.

నేను అందంగా ఉన్నా....నాకు పాప రూపం వెగటు కలిగించడం లేదు. పాప – నా కంటికి ముద్దుగానూ అందంగానే కనిపిస్తూంది - నిజంగా! నేను తల్లిని కావడంవల్లనేమో. కాకిపిల్ల కాకికి ముద్దే కదా?

క్షమించండి ప్రభూ! నన్ను క్షమించండి. మీరు నన్ను చాలా ప్రేమించినా ఆ ప్రేమను దక్కించుకోలేకపోతున్న దురదృష్టవంతురాలిని.

'భార్య' పాత్ర ముగిసిపోయి - 'తల్లి' పాత్ర ప్రారంభించడానికే నా మనసు మొగ్గుతూంది. స్త్రీ అంటేనే యింతే ఏమో.

నా ఆంతర్యం....స్త్రీ హృదయం అర్థం చేసుకుని....నన్ను క్షమించండి. శలవివ్వండి.

యామిని ''

ఉత్తరం సిస్టర్‌కిచ్చి...."వారొస్తే యివ్వు. బిల్లు వారు చెల్లిస్తా''రని పాపను భుజాన వేసుకుని నర్సింగ్ హోమ్ మెట్లు దిగసాగింది యామిని. నీరు నిండిన కళ్ళు....తడబడుతున్న కాళ్ళు.... తొణుకుతున్న హృదయం....భుజం మీది పాపను మరింత దగ్గరగా పొదువుకుని నడవసాగిందామె విధి వంచితలా. □

Edited & Published by B. Viswanatha Reddi for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) & Printed by B. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., Madras-600 026.